

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 12Csp/308/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918205908
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Miľko
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2019:7918205908.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov, sudcom JUDr. Jánom Miľkom, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, Mýtina 48, 811 07 Bratislava, zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, IČO: 37 927 795, Mýtina 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: W. D., E.. XX.XX.XXXX, A. Ú., E. Z. XXX/X, XXX XX Č. E. J., o zaplatenie 745,59 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd zastavuje konanie v časti o zaplatenie sumy 108,45 EUR a úrokov z omeškania z tejto sumy za obdobie od 07.01.2016 až do zaplatenia.

II. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 363,88 EUR do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 5 % ročné úroky z omeškania zo sumy 293,81 EUR za obdobie od 07.01.2016 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.

V. Stranám súd náhradu trov konania nepriznáva.

VI. Nariaďuje S. Z., W..S.. - Z. S., U.: XXXXXXXXX, S. S. Z. T. X, XXX XX I.Á. I., vrátiť po právoplatnosti výroku I. tohto rozsudku žalobcovi súdny poplatok zo žaloby v sume 15,30 EUR.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca žalobcu v žalobe žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť nesplatenú istinu z úveru vo výške 745,59 EUR s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21.11.2018 až do zaplatenia, ako aj trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný riadne a včas nesplatil úver čerpaný z vydanéj pôžičkovej karty, ktorú mu právny predchodca žalobcu poskytol. Pred začatím pojednávania vzal žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sankčných úrokov a poplatkov v sume 108,45 EUR, a preto podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd v tej časti konanie zastavil.

2. Žalovaný sa vo veci nevyjadril.

3. Súd zistil zo žaloby, že dňa 14.7.2015 bola uzavretá zmluva o vydaní a užívaní úverovej karty, na základe ktorej právny predchodca žalobcu umožnil žalovanému čerpať úver a žalovaný sa zaviazal uhrádzať splácanie úveru mesačne podľa dohodnutých úverových podmienok.

4. Z dôvodu riadneho nesplácania úveru veriteľ prikočil k predčasnej splatnosti ku dňu 6.1.2016, o čom žalobca predložil súdu oznámenie pre žalovaného dlžníka zo 6.1.2016.

5. Z výpisu čerpania splátok a úhrad a z oznámenia zo 6.1.2016 predložených žalobcom súd zistil, že žalobca evidoval ako nesplatenú časť úveru k 6.1.2016 sumu 363,88 EUR ako nesplatenú istinu a úroky. Za obdobie od 6.1.2016 už žalovaný neuhradil žiadnu platbu na splatenie úveru. Tieto skutočnosti nie sú medzi stranami sporné. Túto pohľadávku postúpil právny predchodca žalobcu žalobcovi zmluvou z 22.1.2019.

6. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

8. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

9. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

10. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

11. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. ku dňu 14.7.2015, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

12. Podľa § 53 ods. 5 citovaného zákona, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

13. Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, účinného odo dňa 07.03.2008, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore s určitými tradíciami a ktoré zjavne vykazuje znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

14. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

15. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

16. Podľa § 3 ods. 2 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby, štátne orgány a orgány miestnej samosprávy dbajú na to, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv z občianskoprávných vzťahov a aby sa prípadné rozpory medzi účastníkmi odstránili predovšetkým ich dohodou.

17. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver

a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

18. K spôsobu právneho posúdenia nároku žalobcu na úhradu zmluvných úrokov za obdobie od predčasnej splatnosti úveru až do jeho splatenia súd uvádza: Právna úprava odplaty za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov je obsiahnutá v ust. § 502 a § 503 Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa ust. § 503 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. (2) Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. (3) Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že zákon naproti času, od kedy je úverový dlžník povinný platiť úroky (od poskytnutia) výslovne neupravuje, až na prípad keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, tiež do kedy úroky veriteľovi patria. To v praxi vyvolalo interpretačný spor, či sa poskytnuté peniaze úročia až do skutočného vrátenia poskytnutých peňazí alebo či povinnosť platiť úroky zaniká so splatnosťou úveru alebo jeho časti. Pre objektivnosť je potrebné konštatovať, že predovšetkým v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ČR (por. napr. žalobcom zmienený rozsudok sp. zn. 32 Cdo 3830/2014) možno zaznamenať názor, že veriteľovi patria úroky aj po zosplatnení úveru. V každom zo súdu známych prípadov však riešenie tejto otázky nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po zosplatnení v úveru, pričom otázka výlučne zákonného rámca úročenia (teda o situáciu keď sa veriteľ s dlžníkom na úročení úveru po zosplatnení nedohodli), sa v týchto, len na prvý pohľad obdobných prípadoch, neriešila. V podmienkach Slovenskej republiky síce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 zo dňa 1.7.2000, na ktoré sa v rozhodovacej praxi na podporu názoru o úročení úveru len do jeho splatnosti frekventovane odkazuje, nerieši túto otázku ťažiskovo. Súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ), v ňom nie je nijak bližšie zdôvodnený. Na strane druhej však nemožno prehliadať, že zdôvodnenie založené i na tomto názore prešlo testom ústavnosti, pričom Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, jednak zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za súčasť štandardnej judikatúry všeobecných súdov a jednak výklad vo výsledku zodpovedajúci tejto alternatíve právneho posúdenia veci, považoval za ústavne akceptovateľný. Na podklade uvedených judikatórnych výstupov sa k tomuto názoru prikláňa tiež súd aj v tejto veci, pričom k formovaniu tejto jeho argumentačnej pozície došlo v podstatnom tiež na podklade týchto úvah: Interpretácia trvania úročenia úveru musí podľa úvahy súdu odzrkadľovať tiež samotnú podstatu úroku a špecifickosť právnej situácie, ktorá po zosplatnení úveru nastáva. Právna teória i rozhodovacia prax sú v tomto zmysle zajedno v tom, že úrok je cenou peňazí - odplatou veriteľa za to, že peňažné prostriedky dočasne prenechá dlžníkovi a ten ich v dohode stanovenej alebo na základe zákona veriteľom určenej dobe môže využívať. Práve možnosť disponovať s peňažnou sumou na dosiahnutie vlastného hospodárskeho prospechu na strane dlžníka a získanie úroku za poskytnutie tejto možnosti na strane veriteľa predstavujú bezprostredný ekonomický dôvod (kauzu) vzniku právneho vzťahu z úverovej zmluvy. Účinným uplatnením práva mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom dochádza celkom nepochybne k narušeniu tejto kauzy úverovej zmluvy; v ďalšom čase už totiž dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, keďže veriteľ mu túto možnosť už viac nedáva (odňal). Nevrátením prenechaných peňazí po zosplatnení úveru, bez ohľadu na to aké účinky z hľadiska trvania úverového vzťahu právnomu úkonu zosplatnenia pripíšeme, nepochybne vzniká protiprávny stav, s ktorým sú ako následok prípadne spojené sankčné (úroky z omeškania), zodpovednostné (náhrada škody) a zabezpečovacie plnenia (zmluvná pokuta), na ktorých sa účastníci pre tento prípad dohodli, alebo ktoré sú dané zákonom a nie záväzky majúce povahu odplaty, medzi ktoré úrok, ako už bolo vyjadrené skôr rozhodne patrí. Nemožno v tejto súvislosti prehliadnúť ani, že otázka „odplaty“ za nesplnenie povinnosti dlžníkom vyvstala výlučne v súvislosti s úverovými vzťahmi, pričom mimo nich súdu nie sú zrejmé prípady, kedy by sa veriteľ po zrochnosti plnenia domáhal mimo sankčných, zabezpečovacích alebo zodpovednostných

záväzkov tiež iných vedľajších plnení, majúcich povahu akejsi zmluvnej odplaty. Takto napríklad po skončení nájmu prenajímateľa nežiadajú nájomné až do vydania predmetu nájmu i napriek tomu, že zákon platenie nájomného len za obdobie trvania nájmu nelimituje (rovnako ako úrok pri úveroch). Možno síce namietat', že náhradu za užívanie veci bez právneho dôvodu vlastníci bežne žiadajú, treba mať ale na zreteli, že svojím charakterom sa nad akúkoľvek pochybnosť nejedná o odplatu, ale o náhradu zo zodpovednostného vzťahu z bezdôvodného obohatenia, ktorú, ako už bolo skôr zmienené, odvolací súd pripúšťa i v prípade úverových vzťahov. Súd teda nevzhladol právny, ekonomický a v svojej podstate ani žiaden iný racionálny dôvod, pre ktorý by výklad právnej úpravy mal smerovať k úročeniu poskytnutých peňazí aj po zosplatnení úveru, teda v čase, kedy veriteľ dlžníkovi neposkytuje možnosť užívať jeho peniaze, ale dlžník veriteľove peniaze protiprávne zadržíava. Súd poukazuje na znenie poslednej vety ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého úroky je povinný (dlžník) zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Použitá formulácia na prvý pohľad evokuje u zástancov úročenia úveru aj po splatnosti, že tým je otázka zodpovedaná „do vrátenia“, a teda nie do splatnosti; tento argument však vo svojej podstate abstrahuje od toho, že jeho znenie, zvlášť však použité slovo „len“ v tomto ustanovení jasne naznačuje, že tým bolo sledované obmedzenie dohodnutého úroku v prípade skrátenia doby vrátenia peňazí a nie rozšírenie úročenia nad túto dobu. Zástancovia názoru o úročení úveru po splatnosti sa doposiaľ uspokojivo nevysporiadali ani s jeho zrejmu kolíziou s úpravou, priznávajúcou veriteľovi za omeškanie dlžníka s peňažným plnením iba úroky z omeškania (poplatok z omeškania), za situácie, keď možnosť kvantitatívneho rozšírenia tejto sankcie za oneskorené plnenie v občianskoprávných vzťahoch je v právnej praxi jednotne odmietané. Úročenie zosplatneného úveru zároveň nereflektuje ani skutočnosť, že právny poriadok úhrn sankcií za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov (podľa ust. § 3a ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. sa nimi rozumejú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov) limituje. Túto skutočnosť je potrebné mať na zreteli pri posudzovaní platnosti prípadnej dohody strán o povinnosti žalovaného plniť žalobcovi za omeškanie s vrátením zosplatneného úverového dlhu úroky.

19. Medzi stranami nie je sporné a súd zistil, že žalovaný mal povinnosť uhradiť ku dňu predčasnej splatnosti úveru, t.j. k 6.1.2016 sumu 363,88 EUR ako istinu a splatné úroky. Žalovaný však po 6.1.2016 už neuhradil žiadnu čiastku. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení, súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť tento dlh pre žalobcu v sume 363,88 EUR a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

20. Podľa vyššie uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení Občianskeho zákonníka, účinných ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, súd konštatuje, že veriteľovi nevzniká nárok na úhradu sankčných poplatkov alebo úrokov z úveru za obdobie od vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti do budúcnosti. Za stavu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcovi vzniká iba právo na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, kapitalizovaných úrokov z úveru a poplatkov splatných ku dňu zosplatnenia úveru, a tiež úrokov z omeškania za obdobie po splatnosti úveru do splatenia celej istiny splatnej ku dňu predčasnej splatnosti úveru. Povinnosť dlžníka uhradiť sankčné poplatky alebo úroky z úveru za čas po zosplatnení by bolo v rozpore s ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., a použitie ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka nie možné vzhľadom k ustanoveniu § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zároveň by znamenala hrubú nadvládu dodávateľa voči spotrebiteľovi. Súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 25.9.2018 sp. zn. 11Co/173/2018 vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12Csp/202/2017 (Bencont Collection c/a I.), rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 16.12.2016 sp. zn. 9Co/255/2017 vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12Csp/61/2016 (Z. I., a.s. c/a K. X.), rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14.11.2017 sp. zn. 6Co/214/2017 vo veci Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 14C/91/2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.5.2015 sp. zn. 6Co/190/2014. Preto súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie úrokov z úveru za obdobie po jeho predčasnej splatnosti.

21. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., súd uložil žalovanému uhradiť aj úroky z omeškania z dlžnej istiny 293,11 EUR po splatnosti úveru, t. j. od 7.1.2016, pretože žalovaný bol v omeškaní s úhradou dlhu od tohto dňa. Výška úrokov je o 5 % vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky k 7.6.2016 (0,00 %).

22. Strany nemajú právo na náhradu trov konania, pretože žalobca uplatnil peňažný nárok vo výške 745,59 EUR, súd priznal žalobcovi 363,88 EUR, takže každá zo strán mala iba čiastočný úspech v

podiele 50 % (§ 255 ods. 2 Civilný sporový poriadok). Žalobca zavinil aj čiastočné zastavenie konanie, keď vzal žalobu sčasti späť bez zavinenia žalovaného (§ 256 ods. 1 CSP) .

23. Podľa § 11 ods. 3, ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb., súd rozhodol o vrátení časti súdneho poplatku z návrhu žalobcovi zo späťvzatej sumy, kráteného o sumu 6,70 EUR.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trebišov v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je podanie určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo,
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).